HỒI THỨ BA MƯƠI MỐT
CON NGƯỜI HIỂM ÁC

Đến bây giờ Chu Thất Thất mới biết cơ nghiệp này là của Vương Lân Hoa, và vì chính hắn giả ra tên ác ma cho nên khi bắt nàng, hắn đi vào đây xem quá tự do quen thuộc.

Vương Lân Hoa lại nói :

- Khi mang cô đến đây, tôi liền ra sau núi giả dạng Trầm Lãng cùng với bọn Kim Bất Hoán thương lượng bố trí kế hoạch.

Chu Thất Thất nghiến răng :

- Kim Bất Hoán thì chẳng kể, thế còn Lý Trường Thanh, Lãnh Đại lại cũng chịu giúp ngươi thực hiện kế hoạch vô sỉ này thì quả thật không ai nghĩ nổi.

Vương Lân Hoa mỉm cười :

- Lãnh Đại mất nội lực mê man, còn Lý Trường Thanh thì bị trọng thương, họ nằm đấy chứ làm gì được. Chỉ có Liên Thiên Vân, hà hà... Cái lão này phải gọi là con trâu ngu, chứ con trâu khôn cũng chưa đúng, tôi chỉ cần thuyết phục Kim Bất Hoán là xong.

Chu Thất Thất trừng trừng mắt :

- Ngươi... sẽ có ngày ngươi phải chết. Người sống có thể không làm gì ngươi được, nhưng người chết cũng sẽ hiện hồn vặn cổ ngươi.

Vương Lân Hoa cười ha hả :

- Nếu là hồn đàn bà thì tôi hoan nghênh lắm, còn nếu hồn đàn ông thì...hà hà... sống tôi còn chẳng sợ chẳng lẽ thành quỷ rồi tôi ngán à ?

Chu Thất Thất nghiến răng :

- Hừ, ngươi chờ xem, sẽ có ngày...

Vương Lân Hoa cười rờn rợn :

- Đợi không kịp rồi, bây giờ tôi đang cần...

Chu Thất Thất rùng mình :

- Ngươi... ngươi muốn gì ?

Vương Lân Hoa cười :

- Tôi muốn gì cô không biết sao ?

Chu Thất Thất lui dần vào góc giường :

- Ngươi... ngươi dám...

Vương Lân Hoa cười sằng sặc :

- Tại sao lại không dám ? Nếu không dám, thì tôi đâu có nói hết những bí mật cho cô biết !

Chu Thất Thất nghiến răng :

- Ta đã biết hết bí mật của ngươi, tại sao ngươi không giết ngay ta đi để diệt khẩu ?

Vương Lân Hoa cười :

- Tôi tên là Lân Hoa, cho nên lòng tôi cũng như cái tên ấy...Tôi là kẻ " lân hoa tiếc ngọc", mà con người đẹp đẽ như cô, tôi làm sao giết được ?

Hắn cười cười và đi lần lại bên giường.

Chu Thất Thất vừa thụt lùi vào trong vừa thét lên :

- Cút, cút ngay ! Ta thà chết, chứ không để cho ngươi làm nhục !

Ngay lúc đó, bên ngoài chợt văng vẳng nghe tiếng quát tháo, tiếng đánh nhau, nhưng Chu Thất Thất còn tâm trí đâu nghe thấy.

Vương Lân Hoa khẽ cau mày, nhưng hắn vẫn nói :

- Vừa rồi tôi và cô... khá thân mật, sao bây giờ...

Chu Thất Thất hét lớn :

- Đồ chó, ta sẽ giết ngươi !

Nàng vừa muốn tung mình dậy thì cái mền lại tuột ra, nàng chỉ còn cách ôm chặt lại chứ không làm gì được.

Vương Lân Hoa cười nheo mắt :

- ủa, sao không ra tay mà lại ngồi co rút vậy ?

Chu Thất Thất run giọng :

- Ta van ngươi....ngươi giết ta đi... thiếu gì đàn con gái trong thiên hạ, tại sao ngươi lại cứ muốn bức bách ta !

Vương Lân Hoa rùn vai :

- Thế thì đàn ông trong thiên hạ thiếu gì, tại sao cô lại cứ phải chọn một mình Trầm Lãng ?

Chu Thất Thất nói :

- Ta... ta...

Và nàng vụt la lên :

- Trầm Lãng... cứu tôi mau... Trầm Lãng...

Vương Lân Hoa cười :

- Trầm Lãng đây còn kêu ai nữa ? Được rồi, cô không nhận tôi là Trầm Lãng, tôi cũng cứ làm Trầm Lãng.

Và hắn nhảy phốc lên giường.

Chu Thất Thất la lên vùng vẫy, nàng gom tàn lực chống cự.

Nhưng sức nàng làm sao chống được với sức của Vương Lân Hoa. Cuối cùng nàng kiệt sức.

Vương Lân Hoa vừa thở vừa cười :

- Đừng...đừng có vùng vẫy vô ích. Từ đây về sau cô đã thuộc về tôi, và khi mà cô đã thuộc về tôi, đã nếm biết mùi rồi, sợ có lấy roi mà đánh cô cũng không chịu rời tôi một phút .

Chu Thất Thất cảm thấy đôi mắt của Vương Lân Hoa y như hai đốm lửa, càng lúc càng sa xuống mặt nàng.

Nàng uốn mình nhào ngược một cái thật mạnh và ngất lịm.

Khoảng thời gian mà nàng bị ngất không biết ngắn hay dài, nhưng dù dài hay ngắn cũng đủ để cho chuyện kinh rợn xảy ra.

Nhưng chính nàng, nàng cũng không ước định được thời gian ấy dài hay ngắn và chuyện gì đã xảy ra. Nàng hoàn toàn không biết.

Chỉ biết rằng cuối cùng nàng không muốn tỉnh, nàng rất sợ khi tỉnh dậy phải nhận ra một sự thật ghê tởm mà nàng không đủ can đảm chịu đựng, nhưng rồi nàng vẫn phải tỉnh.

Và khi mở mắt ra, nàng thấy ngay bộ mặt của tên " Trầm Lãng" ấy đang mỉm cười nhìn nàng.

Cái bộ mặt đó đang nhìn nàng....mà lại mỉm cười....

Trong lúc nàng mê man, hắn đã làm gì ? Chuyện gì đã xảy ra ?

Trong bụng Chu Thất Thất chợt nghe như đốt, nàng tức giận đến phát điên.

Nàng gom hết tàn lực nhảy dựng lên tát vào bộ mặt ghê tởm đang đứng nhìn nàng.

Lạ làm sao, hắn không tránh né, cũng không chống lại.

Có lẽ hắn đã thỏa mãn quá rồi, hắn để cho nàng xả bớt cơn giận dữ.

Tiếng động bình bịch vang lên, hắn đứng yên cho nàng đấm đá.

Nàng lồng lộn thét lên :

- Quân ác ma, quân khốn nạn...ngươi hủy hoại đời ta... ta liều chết với ngươi...

Hắn không nói gì, hắn đứng yên chịu đánh !

Nhưng thình lình, hai cánh tay nàng bị người nắm cứng.

Nàng vùng vẫy la lớn :

- Quân khốn nạn...

Nhưng nàng vụt ngậm miệng lại trố mắt ngẩn ngơ.

Vì nàng chợt nhận ra bên trái là Kim Vô Vọng, bên phải là Hùng Miêu Nhi, hai người đang giữ chặt tay nàng.

Chu Thất Thất như mất hồn ngơ ngác.

Hai người không chết ? Nhưng tại sao họ lại không chết ? Tại sao họ lại ở đây ?

Nàng run giọng :

- Các người là ai ?

Hùng Miêu Nhi mở con mắt tròn xoe :

- Cô điên rồi sao ? Cả đến chúng tôi mà cô cũng không nhận được ?

Chu Thất Thất hét lên :

- Các người giả mạo... Ta biết... Ta biết cả, các người đừng hòng lừa gạt ta được.

Nàng lại lồng lộn vẫy vùng.

Kim Vô Vọng hỏi :

- Giả à ? Cô nhìn kỹ lại xem chúng tôi thật hay là giả ?

Hùng Miêu Nhi lắc đầu :

- Nàng đã mê loạn thần trí rồi. Nếu không thì tại sao lại đánh Trầm Lãng? Trầm Lãng đã phải chịu bao nhiêu khổ nhọc mới cứu được nàng, thế mà nàng lại bảo Trầm Lãng hủy hoại nàng...

Chu Thất Thất đưa mắt từ người này sang người khác.

Kim Vô Vọng vẻ mặt lạnh băng băng, tia mắt trầm trầm.

Hùng Miêu Nhi tròn xoe đôi mắt mèo hoang nhìn nàng chầm chập.

Những bộ mặt đó, những cặp mắt đó, những tinh thần đó không thể giả được !

Và nhất là giọng nói. Đúng rồi, không làm sao giả được. Muôn ngàn lần không giả được.

Nhưng tại làm sao họ lại có mặt nơi đây ?

Nhìn lại cái gã mà vừa bị nàng đánh : đôi mắt long lanh trí tuệ, đôi mày xếch ngược như mũi kiếm nằm xéo khỏi thái dương, và vành môi ngạo nghễ mỉm cười.

Không, không thể giả được, quả đúng là Trầm Lãng !

Nhưng vừa mới "giả " đây, sao bây giờ lại " thật " ?

Chu Thất Thất vừa sợ vừa mừng mà cũng vừa kỳ quái.

Nàng run run :

- Tôi... tôi có nằm mơ không ?

Hùng Miêu Nhi cự nự :

- Mộng sao được mà mộng ?

Chu Thất Thất vẫn ngẩn ngơ và nàng vùng ngồi bẹp xuống ôm mặt khóc :

- Nếu là mộng thì xin cho cơn mộng kéo dài cho đến khi chết....Tôi không sống nổi... Tôi khổ sở lắm...

Trầm Lãng nhìn nàng bằng đôi mắt xót thương thông cảm, má chàng bị nàng đánh đỏ bầm nhưng môi vẫn mỉm cười :

- Thất Thất, tội nghiệp quá... đừng khóc nữa. Bây giờ là thật chứ không phải mộng đâu. Vừa rồi đó mới là mộng. Một cơn ác mộng. Nhưng nó đã qua rồi !

Giọng nói của chàng thật êm, thật nhẹ. Không có gì chứng tỏ hơi khàn khàn cả.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Chu Thất Thất nhào vào mình chàng khóc ngất :

- Trầm Lãng....thật anh đã cứu được tôi ?

Trầm Lãng đáp nhỏ :

- Chỉ tức vì tôi đến chậm làm cho cô bị chúng hành hạ thái quá.

Chu Thất Thất dậm chân :

- Anh cứu tôi mà tôi lại đánh anh... tôi thật đáng chết !

Và nàng quật tay lại vả vào mặt mình.

Trầm Lãng nắm tay nàng dịu giọng :

- Thất Thất, đừng làm thế. Tôi mới là đáng trách !

Chu Thất Thất tức tưởi :

- Tôi mới đáng trách...tôi mới đáng mắng... Trầm Lãng, sao anh không đỡ... sao anh để tôi đánh dữ vậy ?

Trầm Lãng mỉm cười :

- Cô chịu khổ nhiều quá, để cho cô đánh cho vơi bớt cơn khổ. Có sao đâu ? Bàn tay nhỏ xíu mà đánh đau đớn gì !

Chu Thất Thất rờ nhẹ lên má chàng :

- Coi nè, đỏ rần nè... đau lắm mà...

Và nàng quàng tay qua cổ chàng, tha thiết :

- Anh đối với tôi như thế, trong đời tôi không làm sao quên được...

Nàng lại quên tất cả. Quên mọi sự đau khổ, quên cả sự có mặt của người xung quanh. Nàng ôm lấy cổ chàng, hun lên mặt chàng. Nước mắt nàng ướt cả mặt chàng, nàng quên, quên tất cả !

Hùng Miêu Nhi, Kim Vô Vọng đứng nhìn cảnh yêu đương mừng rỡ. Họ không biết nghĩ gì và cũng không biết làm sao cho phải.

Thật lâu, Trầm Lãng vỗ vai Chu Thất Thất :

- Thôi đừng khóc nữa .. Khéo Kim huynh và Hùng huynh cười chết Giỏi đi, nghe lời đi, đừng khóc nữa...

Bây giờ mới nhớ lại sự có mặt của Hùng Miêu Nhi và Kim Vô Vọng, Chu Thất Thất thẹn thùa cúi mặt.

Chợt nàng thấy một bàn tay trắng muốt búp măng, bưng một chén trà đưa nhẹ đến bên nàng và một giọng nói thật ngọt ngào :

- Cô nương, xin cô nương dùng chén trà.

Chu Thất Thất ngẩng mặt lên bắt gặp đôi mắt long lanh trên khuôn mặt dịu hiền mà rạng rỡ như hoa buổi sáng. Nàng trố mắt kêu lên :

- A... lại là nàng...

Bạch Phi Phi cười :

- Vâng, em đây !

Chu Thất Thất nhìn sững :

- Cô...cô cũng đến đây ?

Bạch Phi Phi dịu dàng lễ phép :

- Vâng, em đến đây, cô nương.

Chu Thất Thất hỏi :

- Trầm...Trầm Lãng đi đâu cũng mang cô theo cả à ?

Bạch Phi Phi cúi đầu không dám nói. Vẻ mặt nàng nửa thẹn thùng nửa khổ sở, trông thật đáng thương.

Chu Thất Thất giục :

- Sao không nói ? Nói đi !

Bạch Phi Phi vẫn cúi đầu :

- Em... em ...

Tuy không chảy nước mắt nhưng giọng nói của nàng đã nghẹn ngào.

Trầm Lãng quay lại nói :

- Phi Phi, cô ra ngoài đó trông chừng bọn chúng, thấy có chút động tịnh thì kêu lớn lên nhé !

Bạch Phi Phi vâng dạ đi ra. Và thật là khôn ngoan thùy mị, trước khi lui ra nàng vẫn không quên vái chào tận mặt Chu Thất Thất.

Nhìn theo vóc dáng yểu điệu của cô bé, Chu Thất Thất cười gằn :

- Phi Phi, hừ...sao gọi nghe thân thiết quá !

Trầm Lãng thở dài :

- Nàng là cô gái nhỏ đáng thương, sao Thất Thất đối đãi với nàng như thế ? Nàng cơ khổ lênh đênh không nơi nương tựa, chẳng lẽ tôi bỏ không nghĩ tới sao ?

Chu Thất Thất nói mát :

- Phải rồi, nàng dễ thương, nàng đáng thương... còn tôi chắc không đáng thương chút nào cả. Nàng cơ khổ lênh đênh, không nơi nương tựa, còn tôi, tôi nhiều chỗ nương tựa lắm, tại làm sao anh lại không bỏ mặc tôi ?

Trầm Lãng nói :

- Dù sao, cô...

Chu Thất Thất cướp lời :

- ừ, phải rồi, anh luôn luôn biện hộ cho nàng, luôn nghĩ đến nàng, sao anh còn đến cứu tôi làm gì ? Tôi không bao giờ muốn thấy mặt anh cả !

Trầm Lãng tặc lưỡi :

- Thôi, được rồi, cứ kể như tôi sai đi. Tôi...

Chu Thất Thất vụt sa vào lòng chàng nức nở :

- Không, không...anh không có sai... tôi mới sai. Nhưng....tôi ghen...tôi ghen thật...tôi không có cách gì cả...tôi thật không có cách gì cả !

Hùng Miêu Nhi đâm ngơ ngẩn, hắn lẩm bẩm :

- Hừ, thật là lạ...lạ quá...

Chu Thất Thất quay lại trừng mắt :

- Nói cái gì ?

Hùng Miêu Nhi đâm hoảng, gượng cười :

- Tôi nói Trầm huynh luôn nghĩ đến cô, bởi vì nếu không thì sao lại dám mạo hiểm đến đây cứu cô ?

Chu Thất Thất vụt cười, mặt nàng nước mắt chàm ngoàm :

- Thật hả ?

Hùng Miêu Nhi cúi mặt :

- Tôi nói dối cô làm gì !

Chu Thất Thất cười và giật giật áo Hùng Miêu Nhi :

- Anh thật tốt ghê !

Và nàng quay qua Kim Vô Vọng nói luôn :

- Còn Kim huynh nữa... hai anh đều tốt với tôi quá. Nếu hai anh mà chết tôi sẽ đau lòng lắm, a... phải rồi, tôi quên, hai người làm sao mà thoát hiểm được ?

Kim Vô Vọng vẻ mặt vẫn lạnh ngắt. Hắn là một con người nhiều nghị lực, tất cả tình cảm đều chế ngự tận trong lòng, không bao giờ cho lộ ra ngoài mặt.

Hắn nói thật chậm :

- Cô đi rồi, tôi bị bốn người họ bao vây. Trầm huynh tới kịp cứu tôi đi. Bốn người quả đã không theo kịp mà cũng không nhận được mặt Trầm huynh.

Chu Thất Thất hỏi :

- Còn gì nữa ?

Kim Vô Vọng lắc đầu :

- Không có gì nữa cả !

Chu Thất Thất mở tròn đôi mắt :

- Ủa... chỉ đơn giản thế thôi ư ?

Trầm Lãng mỉm cười :

- Thật sự thì như vậy, song cũng không phải giản đơn như vậy, chỉ có điều những tiểu tiết thì Kim huynh không có nói. Vả lại cũng không cần phải nói.

Chu Thất Thất cười :

- Không nói thì tôi đoán.

Và nàng líp híp mắt lại nói một mình :

- Này nhá, trận đấu lúc đó gay lắm...Kim Bất Hoán thì cứ luôn mồm chửi ó lên... Kim huynh đã đổ mồ hôi ướt mình sắp sửa bại tới nơi... Ngay lúc đó, Trầm huynh đến... đánh ra một loạt chưởng, làm cho họ xính vính... và... và mang Kim huynh đi, đám đó hoảng hồn, mà cũng không theo kịp.

Nàng mở mắt mỉm cười :

- Có phải thế không ?

Trầm Lãng cười :

- Thật đúng như thấy tận mắt !

Chu Thất Thất nhăn nhăn mặt :

- Nhưng sau đó làm sao tôi nghĩ không ra !

Trầm Lãng nói :

- Ban đầu không rõ sự tình, tôi định cứu Kim huynh đi rồi thôi, không muốn cho họ thấy mặt. Nhưng sau đó lại biết họ muốn đi tìm tôi, và biết chuyện đám Triển Anh Tòng chết, do đó tôi và Kim huynh cùng trở lại gặp họ. Không ngờ họ đi xa rồi, nên tôi và Kim huynh theo dấu đến đây.

Chu Thất Thất hỏi :

- Thế anh có thấy tôi và Hùng Miêu Nhi không ?

Trầm Lãng cười :

- Tự nhiên là thấy...dấu chân. Tôi với Kim huynh nghiên cứu thật kỹ mới đoán ra, nhưng đoán ra rồi lại càng nóng lòng lo lắng...

Chu Thất Thất mở to mắt :

- Thật à ? Anh lo lắng cho tôi thật chứ ?

Trầm Lãng tránh không trả lời, mà cứ tiếp :

- Sau khi tôi và Kim huynh lên núi, dấu chân vụt biến mất, nửa đường chỉ còn lại dấu chân của cô và Hùng huynh. Theo riết đến bìa vực sâu, dấu Hùng huynh lại mất. Còn dấu của cô thì đánh một vòng tròn rồi cũng mất, thay vào đó là một dấu chân khác đi lên núi.

Chu Thất Thất nghiến răng :

- Tôi bị tên ác độc đó bắt đi !

Trầm Lãng kể tiếp :

- Lúc đó, tôi cũng đoán là như thế, nhưng Hùng huynh thì quả thật khó hiểu. Do đó, tôi quyết định phải xuống vực sâu.

Chu Thất Thất trố mắt :

- Ý, xuống dưới à ? thật là nguy hiểm !

Hùng Miêu Nhi thở dài xen vô :

- Đúng lắm, phía dưới đáy vực nguy hiểm lắm, cái đó tôi biết rất rõ, đáng lý Trầm huynh không nên mạo hiểm cứu tôi như vậy.

Chu Thất Thất lắc đầu lia :

- Không, không phải ý tôi như thế !

Nàng hơi ửng mặt và không nói nữa.

Vì nàng chợt nhớ Hùng Miêu Nhi đã vì mình nên mới lọt xuống vực. Bây giờ hắn lại được thoát ra từ cái chết mà nàng lại nói một câu quá vô tình.

Nàng vừa thẹn vừa giận trách mình, nước mắt vụt trào ra.

Hùng Miêu Nhi không nhìn nàng, mà cứ nói tiếp :

- Lúc rơi xuống, tôi nghe cô la trên bờ vực, tôi nóng nảy biết bao, nhưng không làm sao lên cứu được. Sau cùng bị tảng đá rơi xuống... à, cũng may, nhờ những đá nhọn theo thành vực đỡ hớt, nếu không thì tôi đã dập thây rồi. Tuy vậy, tôi cũng không làm sao lên được, chỉ đeo một sợi dây mây để mà chờ chết, vì đeo tòn ten giữa khoảng không, nên tôi không dùng sức được.

Trầm Lãng lắc đầu tỏ vẻ còn kinh sợ :

- Cũng may, sợi dây mây khô giòn lắm, nếu Hùng huynh dùng sức thì nguy hiểm vô cùng...

Càng nghe, Chu Thất Thất càng chảy nước mắt.

Hùng Miêu Nhi kể tiếp :

- Ban đầu thì tay tôi nghe như gân cốt đều đứt ra, sau cùng tê cứng cả thân mình, óc cũng bắt đầu choáng váng, rất nhiều lần tôi định buông tay cho đỡ khổ thân mình, lúc đó thật chết còn sướng hơn gì hết, nhưng tôi vẫn không buông, tôi không chết chỉ vì... vì...

Hắn cắn môi không nói nữa.

Chu Thất Thất khóc òa :

- Thật tôi hại anh... thật tôi không phải với anh...

Hùng Miêu Nhi ngẩn ngơ một phút, rồi mỉm cười :

- Đâu có gì mà cô nói thế !

Hắn càng nói bình thản chừng nào, Chu Thất Thất càng đau khổ :

- Thật tình, tôi lúc đó muốn nhảy xuống vực cùng chết với anh...vì tôi đã hại anh, tôi chỉ chết mới vơi được đau đớn !

Hùng Miêu Nhi chợt quay mặt chỗ khác, không muốn cho ai thấy mặt mình, nhưng qua đôi vai hơi rung, tố cáo sự cảm động vô cùng của hắn.

Trầm Lãng thở dài và nói lại chuyện lúc đó :

- Khi đã quyết định xuống vực, tôi dùng dây buộc vào mình, xuống đến nửa chừng thì thấy Hùnh huynh, lúc đó Hùng huynh gần như đã ngất rồi, nhưng khi tôi xốc Hùng huynh lên thì câu nói thứ nhất của Hùng huynh là bảo tôi phải tìm cách cứu cô.

Chu Thất Thất run rẩy ngồi bẹp xuống.

Trầm Lãng kể tiếp :

- Thế là ba người chúng tôi theo dấu lên núi. Vào đến gian nhà này gặp ngay Kim Bất Hoán và Liên Thiên Vân, bọn này chế ngự họ liền và rất may là Phi Phi phát giác chuyện lạ ở trong này, chúng tôi hủy ống khóa vô đây...

Chu Thất Thất hỏi :

- Còn tên ác quỷ Vương Lân Hoa ?

Kim Vô Vọng lạnh lùng :

- Hắn làm sao chạy thoát được ?

Hùng Miêu Nhi quay lại cười lớn :

- Cái thằng khốn nạn đó quả là đứa gian ngoan, khi thấy Trầm huynh hắn liền nói : " Trầm Lãng thật đến, Trầm Lãng giả xin bó tay chịu trói vậy " . Hắn biết không đánh lại mà chạy cũng không khỏi, cho nên hắn chịu trói thật tình.

Trầm Lãng cười :

- Thấy như thế, tôi cũng không muốn chiết nhục hắn, tôi mời hắn lại ngồi chung với Kim Bất Hoán. Và hắn cũng được một cái là hỏi đâu đều đáp thật đó cả !

Chu Thất Thất trố mắt :

- Như vậy chuyện đầu đuôi anh đều biết cả rồi à ?

Trầm Lãng gật đầu :

- Biết hết !

Chu Thất Thất kêu lên :

- A.... tôi...

Nàng chợt nhớ trước giờ hôn mê... và nàng cúi mặt xuống bây giờ quần áo nàng đã chỉnh tề... bất giác nàng ngẩng mặt lén liếc ba người.

Như đọc được thắc mắc của nàng, Trầm Lãng nói :

- Cũng may, có Phi Phi lo liệu cho cô cả.

Chu Thất Thất ngửng mặt, nghiến răng :

- Tên ác độc đó, tên khốn nạn đó... à, mà anh có điểm huyệt hắn chưa ?

Trầm Lãng cười :

- Tôi làm sao nỡ đối xử với hắn như thế ?

Chu Thất Thất hỏi dồn :

- Thế có trói hắn lại không ?

Trầm Lãng lại cười :

- Lý Trường Thanh, Thiên Pháp đại sư đều là tiền bối anh hùng, Kim Bất Hoán cũng là bậc thành danh, kể cả Vương Lân Hoa tôi cũng không thể vô lễ như thế.

Chu Thất Thất hớt hãi :

- Trời ơi, không trói không điểm huyệt mà anh lại bảo Phi Phi coi chừng họ thì... chẳng lẽ anh muốn cho họ thoát bằng cách đó sao ?

Trầm Lãng mỉm cười :

- Không sao đâu, tôi tạm thời nhờ một ít " Thần Tiên Nhất nhật Tuý " cho họ mỗi người một tí, nghĩ rằng họ không thể đi đâu !

Đã từng biết qua mùi vị " Thần Tiên Nhất Nhật Tuý ", tự nhiên Chu Thất Thất biết rất rõ, nàng rất yên tâm. Và nàng nghiến răng lẩm bẩm :

- Vương Lân Hoa, ngày báo ứng của ngươi đã đến rồi !

Vừa nói nàng vừa bước lẹ ra ngoài.

Bọn Trầm Lãng theo sau.

Chu Thất Thất vừa ra khỏi cửa chợt nghe phía ngoài có tiếng rú lên.

Cả bọn lật đật chạy tuôn ra, và họ đều khựng lại sững sờ.

Lý Trường Thanh, Liên Thiên Vân, Thiên Pháp đại sư, Lãnh Đại và Kim Bất Hoán hãy còn ngã nghiêng trên ghế, chỉ riêng Vương Lân Hoa đã đứng dậy và đang cắp lấy Bạch Phi Phi, vẻ mặt cô bé hoảng hốt tái xanh.

Thấy bọn Trầm Lãng, Vương Lân Hoa cười lớn :

- Các vị đã nói chuyện xong rồi à ?

Hùng Miêu Nhi thét lên :

- Ngươi...

Vương Lân Hoa chận nói :

- Chuyện này đã ra ngoài ý liệu của các vị phải không ? Nhưng các vị hãy bình tĩnh, nếu không thì cô bé này nguy đấy !

Trầm Lãng mỉm cười :

- Buông cô ấy xuống !

Vương Lân Hoa cười lớn :

- Buông xuống ? Sao Trầm huynh nói nghe dễ quá vậy ? Vị cô nương này bây giờ là bùa hộ thân của tại hạ, thì tại hạ làm sao lại buông xuống được !

Trầm Lãng nói :

- Buông nàng xuống rồi tôi sẽ thả cho Vương huynh đi thong thả.

Vương Lân Hoa nhướng mắt :

- Thật à ?

Trầm Lãng nói :

- Thật hay không tùy Vương huynh quyết định !

Vương Lân Hoa cười lớn hơn nữa :

- Được, lời đó mà nếu ai khác nói thì tại hạ không tin, bởi vì bẩm tính của tại hạ đa nghi lắm, nhưng Trầm huynh nói, thì lại khác.

Hắn dòm xuống Bạch Phi Phi và nói tiếp :

- Nói cho thật thì tôi không muốn buông cô chút nào hết, nhưng...

Hắn cúi xuống hun lên má nàng một cái rồi thụt lui ra mấy bước buông nàng xuống lao đi.

Bạch Phi Phi té xuống đất ôm mặt rưng rức.

Nhìn theo bóng Vương Lân Hoa hút mất, Chu Thất Thất dậm chân :

- Thật là tức chết !

Trầm Lãng mỉm cười :

- Đừng giận thêm mệt, đã bắt được một lần, tôi lại không thể bắt hắn hai lần sao ?

Chu Thất Thất vụt kêu lên :

- Chết rồi, vòng hoa tai...

Trầm Lãng hỏi :

Vòng hoa tai gì ?

Chu Thất Thất run giọng :

- Hoa tai là tín vật để nhận vàng của tôi, bị hắn lừa lấy. Bằng vào tín vật ấy hắn sẽ có vàng nhiều lắm, hắn sẽ có phương tiện làm ác hơn nữa.

Và nàng không dừng được phóng mình đuổi theo.

Trầm Lãng nhanh tay kéo lại :

- Đừng !

Chu Thất Thất dậm chân :

- Anh... anh để cho hắn đi sao ?

Trầm Lãng nói :

- Chứ cô bảo tôi nuốt lời hứa sao ?

Chu Thất Thất cắn răng đứng lặng một hơi rồi vùng chỉ mặt Bạch Phi Phi :

- Tại cô, tại cô hết thảy. Nếu không bị cô thì nhất định không thể nào thả hắn... Trầm Lãng, tôi không hiểu tại sao anh lại thả tên ác ma đó ?

Trầm Lãng nghiêm mặt :

- Chứ chẳng lẽ cô nỡ để cho Phi Phi chết bởi tay Vương Lân Hoa sao ?

Lần thứ nhất thấy vẻ mặt của Trầm Lãng sắc lại, Chu Thất Thất cắn răng không dám nói nữa.

Kim Vô Vọng cau mày :

- " Thần Tiên Nhất Nhật Túy" là thứ thuốc công hiệu vô song thế tại sao hắn lại có thể thoát như thế chứ ?

Bạch Phi Phi khóc rống :

- Tại tôi... tại tôi hết !

Kim Vô Vọng hỏi :

- Sao vậy ?

Bạch Phi Phi khóc :

- Lúc nãy hắn ngồi dậy, rồi hắn chợt rên y như là đau đớn lắm, tôi nghe chịu không nổi mới hỏi hắn, hắn nói từ nhỏ hắn có bệnh, cứ mỗi lần phát lên đau đớn lắm. Tôi hỏi có cách gì làm cho bớt đau không hắn nhờ tôi lấy trong hộc tủ này giùm cho hắn một bình thuốc.

Chu Thất Thất biến sắc :

- Rồi ngươi lấy thuốc cho hắn ?

Bạch Phi Phi cúi mặt :

- Tôi thầy hắn đau đớn rên la quá, cho nên lại lấy giùm hắn, không dè hắn uống vô một chút rồi vùng đứng dậ.

Kim Vô Vọng dậm chân :

- Đáng lý tôi phải nghĩ tới việc này sớm hơn mới phải. Bởi vì hắn đã có thuốc phá được mê dược của Sơn Tả Từ Đồ, thì tại sao lại không có thuốc phá được "Thần Tiên Nhất Nhật Tuý" .

Bạch Phi Phi phục dưới đất khóc thê thiết :

- Nhưng tôi đâu có biết ...Tôi chỉ thấy hắn đau đớn tội nghiệp cho hắn...

Đột nhiên lửa khói bao phủ khắp tòa nhà.

Trầm Lãng nói :

- Độc thật ! Vương Lân Hoa độc thật !

- Thế lửa hung hiểm quá, không hiểu hắn dùng chất gì mà dẫn hỏa mau lẹ như thế... a, con người cơ trí nhưng hiểm độc quá, thật là trên đời này ít có !

Đột nhiên ngay trong lúc ấy, từ trong biển lửa chợt có tiếng rú lên giọng thật yếu ớt, y như đã nghẹt thở, vừa nghe qua đã khiến phải rùng mình sởn gáy.

Hùng Miêu Nhi kêu lớn :

- Ai còn kẹt trong ấy ?

Chu Thất Thất gằn gằn :

- Tôi biết, đó chính là thủ hạ của Vương Lân Hoa.

Và nàng thuật sơ qua cho mọi người nghe chuyện hồi ở dưới hầm, chuyện Vương Lân Hoa thi hành độc kế.

Cuối cùng nàng nói bằng một giọng căm hờn :

- Đối với môn hạ mà hắn không kể tới như thế, hắn quả không phải là người !

Trầm Lãng nói :

- Các người đợi đây một phút, tôi vào cứu họ.

Chu Thất Thất kêu lên :

- Không ! Bọn đó cũng là...

Trầm Lãng nói :

- Bất luận họ là người gì, họ cũng là người, mà đã là người thì không thể để cho họ bị chết thiêu như thế...

Vừa nói chàng vừa lột áo vùi trong đống tuyết, xé phân nửa bao lấy đầu mình, phân nửa cuốn thành một cây côn, rồi không đợi ai nói một tiếng nào, chàng đã phóng mình vào biển lửa.

Vietkiem.com